

ชื่อเรื่อง การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดชัยนาท
 ชื่อผู้วิจัย ทศนีย์ ปิ่นสวัสดิ์
 ปีที่วิจัย 2559

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดชัยนาท 2) ศึกษาสาเหตุความขัดแย้งทางการเมือง 3) ศึกษาการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองด้วยความร่วมมือของภาครัฐ ภาคประชาชน และภาคประชาสังคม 4) ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดชัยนาท การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน(Mix Method Research) โดยเป็นการวิจัยแบบขั้นตอนเชิงสำรวจ (Explanatory Sequential Design) แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ช่วงแรกการวิจัยหลักเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research)เพื่อสำรวจหัวข้อการวิจัยและช่วงหลังเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ(Quantitative Research)เพื่อยืนยันผลสำรวจที่ได้เครื่องมือในการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ(Key Informant) โดยวิธีเฉพาะเจาะจง(Purposive Sampling) ตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ จำนวน 16 คน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดชัยนาท ประกอบด้วยตัวแทนจากภาครัฐ ตัวแทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตัวแทนจากภาคประชาชนและตัวแทนจากภาคประชาสังคม รวมถึงการจัดกิจกรรมสานเสวนาเรื่อง “สมานฉันท์ชาวชัยนาท”โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมในการสานเสวนาและมีการสังเกตการณ์อย่างไม่มีส่วนร่วม (Non-participation Observation) ส่วนเครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถามโดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและหญิงเป็นผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี ที่อาศัยอยู่ในชุมชน ไม่น้อยกว่า 5 ปี คราวเรือนละ 1 คน จำนวน 400 คน โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองในจังหวัดชัยนาท มีดังนี้ ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศกับรูปแบบการจัดการความขัดแย้งแบบประนีประนอม พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอายุกับรูปแบบการจัดการความขัดแย้งแบบประนีประนอม พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสถานภาพและตัวแปรระยะเวลาการอาศัยอยู่ในชุมชนกับรูปแบบการจัดการความขัดแย้งแบบประนีประนอม พบว่า ตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) สาเหตุความขัดแย้งทางการเมืองมีสาเหตุเกิดจากความขัดแย้งด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านโครงสร้าง ด้านผลประโยชน์ และด้านวัฒนธรรม 3) การจัดการความขัดแย้งทางการเมืองด้วยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคประชาสังคมและภาคประชาชน มีดังนี้ 1. การกระตุ้นความร่วมมือ โดยภาครัฐมีการสนับสนุนด้านบุคลากร งบประมาณ และข้อมูล 2. การสร้างกรอบความร่วมมือ โดยมีการระบุเป้าหมายทั้งระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาว 3. การระดมความร่วมมือ โดยมีการบูรณาการความร่วมมือในการจัดการความขัดแย้งทางการเมืองผ่านการจัดกิจกรรมร่วมกันโดยอาศัยงานประเพณี วัฒนธรรมมาเป็นสิ่งจูงใจ รัฐมีการส่งเสริมสนับสนุนงบประมาณ ภาคประชาสังคมเป็นเจ้าภาพในการจัด

กิจกรรมในการประชาสัมพันธ์ 4. การสนธิความร่วมมือ โดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันในรูปแบบของการจัดระบบเครือข่าย และ 4) ผลการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการความขัดแย้งทางการเมือง คือ ระบบการศึกษาที่มีได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจด้านสันติวิธี การจัดการความขัดแย้ง และบทบาทหน้าที่ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยให้กับประชาชน และวัฒนธรรมอุปถัมภ์ ส่วนปัจจัยแห่งความสำเร็จ คือ การใช้สันติวิธีในการแก้ปัญหาความขัดแย้ง รับฟังความคิดเห็นต่างของทุกฝ่าย มีการจัดการสานเสวนาโดยทุกฝ่ายมีส่วนร่วม

คำสำคัญ: การจัดการ ความขัดแย้งทางการเมือง